

Farvel til finken

Af Michael Jalving, Jyllandsposten 18/1-2016

Helle Thorning-Schmidt forlader dansk politik, og det har naturligvis hele tiden været planen, ind på scenen og ud igen, videre, fremad, op.

Jeg fandt aldrig ud af, om efternavnet på vor tidligere statsminister skulle staves med eller uden bindestreg, og nu kan det være lige meget. Hvis du skulle have glemt det i disse kaotiske tider, fyldt med tragik og blind humanisme, så er Helle Thorning-Schmidt helt og aldeles fortid i dansk politik og på vej til London på første klasse, hvor hun for 2,3 mio. kr. om året skal stå i spidsen for den internationale paraplyorganisation for Red Barnet.

Korrekt: Det er rettelig ingen nyhed, på vej videre har HTS sådan set altid været, også mens hun var højeste nutid og på alle forsider, fjantede rundt på Christiansborg og løb fra alle aftaler og tidligere positioner. Det eneste overraskende er, som JP noterede i sin leder fredag, at hun var tæt på at genvinde statsministerposten sidste år. Det var godt nok uhyggeligt, du.

Nu er det så børnene, det gælder, og det kalder nok engang de store, glatte og substansløse ord frem i hendes evigt versatile vokabularium.

Aldrig før har man hørt Dukkelse tale specielt varmt om de små, de var der ligesom bare, svigtet af såvel folkeskole som almindelig opdragelse, mens statsministeren lovede en fair løsning i morgen. Dvs. ikke før *nu*, for hør blot, hvad der pludselig kommer ud af højtaleren på Østerbro, København: "Børns rettigheder, beskyttelse og udvikling har altid stået mit hjerte nært". Aha, javel, ja. Så véd vi det. Som om.

Hvis Dukkebarnet mangler politisk rygrad og tyngde, så mangler hun til gengæld aldrig ord, og hendes afskedsord er så karakteristiske, at de tåler en gentagelse, selv om Niels Lillelund allerede har botaniseret i dem:

"Jeg har gjort en kæmpe forskel for mit land."

Jo, det sagde hun kraftedme. #Helle #Jeghargjortenkæmpeforskelformitland.

Hvilket, om man må spørge?

Det er venligt sagt et originalt synspunkt. Ingen andre på denne grønne klode og i nærværende galakse deler det. Ingen. Helle Thorning-Schmidt med bindestreg, ministerpension og 2,3 mio. kr. om året har for første gang nogensinde ytret noget, som ingen andre har tænkt, skrevet eller sagt, og det må regnes for enten at være et politisk unikaprodukt eller komplet idiotisk. Døm selv.

Jeg mener ligesom historiker Søren Mørch, ham med Ritt Bjerregaard, at Helle Thorning-Schmidt er den mest ligegyldige statsminister i danmarkshistorien, som han formulerer det: "Man vil huske hende som den første kvindelige statsminister. *That's it!*"

Desuden beviser Helle Thorning-Schmidts kometagtige succes, hvad Socialdemokratiet – elsk det eller ej – kunne gøre for selv små skikkelser i det 20. århundrede og et lille stykke ind i det 21.: bringe dem helt til tops. Bare tænk på Anker Jørgensen.

Jeg bemærkede engang i en blog, at man skulle lægge mærke til, at HTS' meninger altid fremføres uden mellemregninger. Man får aldrig noget indtryk af, hvad der har fået hende til at skifte synspunkt – bortset fra de taktiske manøvrer, som selv en køter kan forstå.

Enig eller uenig med madammen, det er hvad det er, men det provokerende og intellektuelt intimiderende er den lethed, hvormed hun fremfører sit altid nye synspunkt.

I sommer ønskede jeg, at Dukkebarnet blev sendt helt hjem til Bruxelles, men nu bliver det altså London, hun kommer til at shoppe rundt i de kommende år, mens hun i forbifarten redder alverdens børn fra alverdens ulykker. Om hun også får tid til at se sine egne, melder historien ikke noget om, men sikkert er det, at hun kalder sit nye job både "fantastisk" og "fantastisk", som de siger i X-factor.

Mens vi vinker farvel til finken, kan vi tænke lidt over en ting mere. Hellepigens exit kommer kort tid efter, at den tidligere finansminister Bjarne Corydon trak stikket og forlod konkurrencestaten for at blive global direktør for konsulentvirksomheden McKinsey.

Godt gået, Bjarne – men tænk, hvis det var den anden vej rundt... Tænk, hvis vore toppolitikere først havde smagt lidt på virkeligheden, haft et job, mødt nederlag og skuffelser, have kæmpet videre og frem mod et aktivt og modent liv som politiker. I så fald kunne de måske gøre en positiv forskel for landet.

I dag er det omvendt. Vi regeres af ungdomspolitikere og karrieremagere, der sjældent har haft et rigtigt job, før de tjekker ind på Borgen eller i Europa-Parlamentet, ikke har mødt andet end klapsalver, bløde dyner og i heldigste fald et teorifikeret cand.scient.pol.-studium ledet af velourklædte akademikere med normer og holdninger langt til venstre for resten af befolkningen.

Det er i store træk dem, vi lader os repræsentere af. Utroligt, vi gør det frivilligt.